

Élet az Állandóság házában

Ha csöndben vagyunk, ha hangosak vagyunk, ha kivonulunk, ha szerepeket veszünk fel, ha mindezért szenvedünk, vagy esetleg – átmenetileg - szenvedésmentesek vagyunk, mindegy, nehéz nem észlelni és nehéz letagadni, hogy végtelenül egyedül vagyunk, nincs igazi társ, sőt igazi társat már képzelni sem tudunk. Ha benézünk, ha kinézünk, sehol senki. Ezt úgy is értenünk kell, hogy mi magunk sem vagyunk. A képernyő: üres.

Ha ez az állapotélmény ránk telepszik, mérhetetlen fáradtság vesz erőt rajtunk. Ha aludni megyünk, sőt a fal felé fordulunk, abban bízva, hogy elfordulhatunk a világtól, akkor is áttetszik normál tudatállapotunkon, hogy nincs kivel élnünk; nincs olyam ember, akiért érdemes lenni odaadni az életünket, úgy, hogy a magunk élete is visszanyerhető legyen. Nem tudunk elbújni a létélmény elől, pedig a léttudatosítást jegeljük.

Ha közben a világ még ránk ront, a munkahely abroncsként rád szorul, a negatív nyomástól térdre esel, a szomszéd fenyegetőzik, a férj késpengét tör, avagy baj bajt követ, sokfelől támadást látsz, az égbolt beszürkül, akkor már se befelé, se kifelé nem nézel, már nem észleled, hogy senkid sincs és magad sem talárod és még nem is imádkozol, vagy nem meditálsz. Ám tudatalatt, elmealatt, lélekalatt ott terpeszkedik a kétségbeesés. A szeretetnélküliség.

Ha még a remény után nyúlnál, ha szerencsétlenség érzékelésed lekapcsolnád, ha a fázós, havas-esős felhőtakaró alatt látnád a fénylő eget, ha végtelen tompultságod eloszlna, akkor, igen, akkor talán mégis csak a remény, vagy a boldogság felé hajolnál, csak hogy a remény tárgyaltan, megfoghatatlan, szimbólum-nélküli, emléktelen. Tudatosul benned, hogy nincs olyan személyes tapasztalatod, hogy valaki – Isten vagy ember – tökéletesen szeretett volna. És Te is Őt.

Sírjál csak.

Sírni jobb, mint fuldokolni, a sírás bejárat a boldogsághoz.

Ha így van, akkor még van rá esély, hogy az alacsony sámlira felállva, kiegyenesedve és kibámulva normál tudatállapotból, mint egy sírboltból, a homlokunk fölötti térközben észrevegyük, hogy a valóság nem egylépcsős, nem egyszintes, hanem – vízszintesen is feküdvé – négy vagy ötszintes valóságban (létben és tudatban) élünk. Ünnepeled. Te magad és a Te valóságod tágas, olyan, mint egy többemeletes torony, fel és le lehet benne közlekedni. Ha hiszed, ha nem, végtelen a mozgásevényed.

Akkor még van esély arra, hogy felismerd magadban az Önvalót. Ne foglalkozzál azzal, hogy másik hiszik-e, vagy nem, két agyad, két elméd, két szíved van. Ez a második Szív, a valószív, vagy – ahogy a régiek mondták – az egyetlen valóság. Eddig is, ezután is ez vagy. Ez az Isten Benned, ez a Szentlélek, ez minden vallás Istene. De nem ezzel kell törődnöd, elég elengedni felesleges gondolataid, csípős-bántó érzéseidet, elég örülni a félelmeidnek, vagy szeretettel átölelni őket és aztán csak tapasztald Őt.

Akkor még van esély arra, hogy a szeretet-tapasztalatot, vagy a virtuális szeretet-élményt kitágítsd, mint azt a cipőt, amely nagyon szorít. Az igazi cipő: hajó a túlpartra. A szeretet nem mindig jön, nem mindig megy, furcsa jószág, mint lila tehén a havasokban, lehet, hogy mindig is ott volt a domboldalon. A szeretet van, tágítsd körülötte a teret. Ne fojtsd le magadban, ne félj, ha mindenki eláraszt. Enged, mint a sást szárnyalni, mert a szeretet nemes és magas, mint a sas és a hegyorom feletti légtér.

Akkor már van esély arra, hogy virtuális sílécet csatolva végigvágassál az égi rónán, hogy beüsszál az Abszolútum kapuján, hadd fodrozódjon utánad az égbolt feletti csatorna. Te már bent vagy a Kapun belül. Mindegy, hogy a kapu előtt, mögött, fölött Istennel, Atyával, Mindenhatóval, vagy az Örök Eggyel találkozol. A tökéletes fény – a fényen túli fény – átjár, átalakít, a boldogság-élmény emberen-lelken túli. Nem kell ahhoz klinikai halál állapotába kerülni, hogy az örök szeretetet megtapasztald. És akkor sírásra sincs szükséged.

De addig is, amíg végre mindig az Önvalódban élsz, amíg már nem mozdulsz ki az Abszolútum előteréből, amíg zsíros kenyérként majszolod azt a felismerést, hogy az Önvalód és az Abszolútum Egy, addig is kedves Barátom, Szerelmem, Testvérem egyetlen kis ugrást tegyél meg. Képzeld el fizikai valóságként, rezzenetlen tóként, vagy alvó mezőként, vagy - fateteji - fészekként azt a helyet, amit nevezünk csendben az állandóság élményének lakhelyeként. Sziget ez, tetőtéri odú, égígérő álom csúcsa, de ne legyen kétséged: ez nem az alsó vagy a középső világokban van. Ez fent van a valóság negyedik vagy ötödik emeletén. Mindig is ott volt.

Az Önvalód kezdetek óta ismeri a helyet, most csak újrateremtéd; elég elképzelni, vízióként álmodni. Nincs benne sok minden: ágy, asztal, meleg takaró, meg egy kis számítógép, hogy e-mailt küldj az Istennek. Ez az Állandóság Háza. Ez a puha, gyámolító, örök erőt adó, fénylő, halk, lebegő, végtelen állandóság otthona. Ha nem találod magad, ha nincs senkid, vagy csak zokognál, csukd be a szemed, lépje az Állandóság Rejtekébe, vedd fel a vajszerű pamutruhát, fekdj végig az ágyon. Érezd, hogy Örök vagy, átölelek, s szeretnek. Ott van mindenki, aki hiányzik. Ott vagyok én is.

Ez a kis ugrás beemel a mindenségbe. Egy vagy vele. Összeolvadtok.

Ha ott vagy a fényházban, vagy tartósan ott leszel, már nem kérdés, hogy saját, szenvedő, lenti életed merre fordul. Nincs mitől félned. Ne várj semmit, minden gyönyörű. Ne akard a sorsod átfordítani. Az igazi megoldás ugyan is eleve készen van, régóta. Az idők eleje óta, sőt az időtől vagy tértől függetlenül. Nincs más dolog, mint engedni, hogy a Mindenható, vagy az Örök Egy az egyik naptól a másikig vezesse az életed. A legjobb pillanatban mindig a legjobb módon teljesül minden konkrét vágyad. Az Állandóság Mezője Te/Én vagy.

Ha mindig ezen a helyen maradsz, örökké védett vagy, soha többet nem leszel egyedül. Most sem vagy.

Az utolsó szubatomi kvantumtered is felforrósodott a tökéletes szeretet lángjától.

Varga Csaba